İman Küfür Mücadelesi
Gönderen Kadir Hatipoglu - Şubat 08 2021 09:01:25

İman Küfür Mücadelesi

بِسْمِ اللهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ
يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوا لاَ
تَتَّخِذُوا
اَبَاءَ كُمْ
وَاِخْوَانَ&#16
03;ُمْ
اَوْلِيَاءَ
اِنِ
اسْتَحَبُّو&#15
75; الْكُفْرَ
عَلَى
اْلاِيمَانِ
وَمَنْ
يَتَوَلَّهُ&#16
05;ْ مِنْكُمْ
فَاُولَئِكَ
هُمُ
الظَّالِمُو&#16
06;َ "Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve
kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta
kendileridir.” (Tevbe, 9/23) قُلْ
اِنْ كَانَ
اَبَاؤُكُمْ
وَاَبْنَاؤُ&#16
03;ُمْ
وَاِخْوَانُ&#16
03;ُمْ
وَاَزْوَاجُ&#16
03;ُمْ
وَعَشِيرَتُ&#16
03;ُمْ
وَاَمْوَالٌ
نِاقْتَرَفْ&#15
78;ُمُوهَا
وَتِجَارَةٌ
تَخْشَوْنَ
كَسَادَهَا

وَمَسَاكِنُ
تَرْضَوْنَه&#16
14;ا اَحَبَّ
اِلَيْكُمْ
مِنَ اللهِ
وَرَسُولِهِ
وَجِهَادٍ
فِى
سَبِيلِهِ
فَتَرَبَّصُ&#16
08;ا حَتَّى
يَأْتِىَ
اللهُ
بِاَمْرِهِ
وَاللهُ لاَ
يَهْدِى
الْقَوْمَ
الْفَاسِقِي&#16
06;َ “De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, peygamberinden ve onun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah fasık topluluğu doğru yola erdirmez." (Tevbe, 9/24) Peygamberler, tüm mesailerini insanlık âleminin kurtuluşu, tevhit akidesinin yeryüzüne hâkim olması ve ilahî mesajların kalplerde ve gönüllerde yer alması için harcamışlardır. Ancak inkârcılar ve müşrikler, her dönemde Cenab-ı Hak tarafından gönderilen peygamberlerin bu ortak ve ilahî mücadelelerine karşı koyarak küfür cenahında yer almışlardır. İşte, iman-küfür veya hak-batıl mücadelesi bu şekilde Hz. Âdemle başlar, Peygamber Efendimiz (s.a.s) ile doruk noktasına ulaşır. Tevhid dini İslam, bütün insanlığa hitab eden evrensel bir mesajla mükemmel bir şekilde gönderilmiştir: الْيَوْمَ
اَكْمَلْتُ
لَكُمْ
دِينَكُمْ
وَاَتْمَمْت&#16
15; عَلَيْكُمْ
نِعْمَتِى
وَرَضِيتُ
لَكُمُ
اْلاِسْلاَم&#16
14; دِينًا “Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam’ı seçtim.” (Maide, 5/3) Dolayısıyla kendi devirlerindeki toplumların ihtiyaçlarını karşılayan önceki semavî dinlerin ve ilahî vahye dayandığı halde insanların eliyle tahrif edilen ilahî kitapların yerini İslam ve Kur’an-ı Kerim almıştır. Küfre, putperestliğe ve şirke karşı mücadelede tevhid sancaktarlığını ve nübüvvet bayraktarlığını Allah (c.c), Hz. Muhammed (s.a.s)’e ve onun ashabına tevdi etmiştir. İşte o kutlu insanlar bu ağır ve meşakkatli görevi severek ve içtenlikle üstlenmişlerdir.

İmanı küfre, İslam’ı şirke, hicreti Mekke’deki servetlerine, uhuvvet ve meveddeti kabile ve aşiretlerine, Medineli Ensar’ı da öz yurtlarında bıraktıkları sevgili ve dostlarına tercih etmişlerdir, dolayısı ile Kur’an-ı Kerim’in övgüsüne ve Hz. Peygamber’in meth ü senâsına layık olmuşlardır. Öyle ki bu kutlu insanlar, iman etmeyen çocuklarını, eşlerini ve ana-babalarını terk etmişler, onlarla ilişkiyi kesmişlerdir. Yukarıdaki her iki ayet-i kerimede de iman ve İslam için özverinin, Kur’an ve Nübüvvet için de fedakârlığın zorunlu bir vecibe olduğuna, Allah ve Peygamber sevgisinin tüm sevgilere tercih edilmesinin gerekli olduğuna işaret edilmektedir. Ancak bu ayetlerden mümin olmayan akraba, dost ve yakınlarla her türlü ilişkiyi kesme manasının çıkarılması doğru değildir. Ayrıca bu âyetlerde, kâfir ve müşrik de olsalar, İslam dinine ve Müslümanlara zarar vermeyen ve onları sevgiyle, saygıyla karşılayan, akraba, komşu ve diğer insanlarla iyi ilişkiler kurmayı ve onlara güzel davranmayı engelleyen bir anlam da çıkarılmamalıdır. Her ne olursa olsun âyetlerin ifade ettiği mana ve gösterdiği hedef geneldir. Esas itibari ile verilen mesaj, bir Müslüman için, hiçbir gayenin Allah ve Resûlüne “iman”dan daha önemli ve değerli olmayacağı hususudur. Aslında Kur’an âyetlerine ve ilahî mesajlara baktığımızda Allah (c.c)’ın iman edip etmeme konusunda insanları serbest bıraktığı görülmektedir. İnsanlar kendi iradeleri ile özgürce iman ettikleri takdirde imanlarının geçerli olacağı ifade edilmiştir. Nitekim
وَقُلِ
الْحَقُّ
مِنْ
رَبِّكُمْ
فَمَنْ شَاءَ
فَلْيُؤْمِن&#16
18; وَمَنْ شَاءَ
فَلْيَكْفُر&#16
18; “De ki: “Hak, Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin.” (Kehf, 18/29) ayeti bu gerçeği dile getirmektedir. Herkes, dilediği gibi inanabilir, iman, küfür çatışmasında veya hak, batıl mücadelesinde dilediği tarafı tercih edebilir. Cenab-ı Hak da her zaman iman edeni övmüş, inkârcıyı ise yermiştir. Ancak insanların iradelerine bu noktada müdahale edilmemiştir. İnsanlar, kendi iradeleri doğrultusunda inanma ya da inanmama özgürlüğüne sahiptir. Küfre saplanmış, batıl inanca sahip kimselere veya diğer dinlere mensup olan insanlara güzellikle bu inançlarının bozuk ve hatalı olduğunun anlatılması bir görevdir. Ancak, dinde zorlamanın söz konusu olmadığı da bilinen bir gerçektir Tüm ilahî ve semavi dinlerde olduğu gibi Peygamber Efendimiz (s.a.s) ve ashabının yaptığı tebliğ, irşat ve inzar görevinin din ve inanç özgürlüğüne müdahale şeklinde algılanmaması gerekir. Çünkü tebliğde zor kullanma söz konusu değildir, güzellikle ikna, tatlı anlatım ve müjdeleme vardır. Nitekim Kur’an-ı Kerim’de, اُدْعُ
اِلَى
سَبِيلِ
رَبِّكَ
بِالْحِكْمَ&#15
77;ِ
وَالْمَوْعِ&#15

92;َةِ
الْحَسَنَةِ
وَجَادِلْهُ&#16
05;ْ بِالَّتِى
هِىَ
اَحْسَنُ
اِنَّ
رَبَّكَ هُوَ
اَعْلَمُ
بِمَنْ ضَلَّ
عَنْ
سَبِيلِهِ
وَهُوَ
اَعْلَمُ
بِالْمُهْتَ&#15
83;ِينَ “Ey Muhammedi Rabbinin yoluna hikmetle, güzel öğütle çağır, onlarla en güzel şekilde mücadele et, doğrusu Rabbin kendi yolundan sapanlar en iyi bilendir. O, doğru yolda olanları da en iyi bilendir. ” (Nahl, 16/125) ayet-i kerimesi bu hususu çok güzel bir şekilde ifade etmek suretiyle tüm ilahî dinlerin ortak tebliğ ve anlatım metodunun esasını bizlere öğretmektedir.   Hanif BURUN

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler